en på »tidspunktet for afsendelsen gældende« prisliste, kan transaktionen ikke anses for gennemført efter artikel 2 i nævnte beslutning.

3. Efter en mindsteprisordning, som den ved den generelle beslutning nr. 962/77/EKSF indførte, skal alle aftaler, der står for at blive indgået eller udbygget, respektere alle de med indførelsen af sådanne priser forbundne krav, hvorfor man ikke, til støtte for at sælge til en lavere pris end den påbudte mindstepris, kan påberåbe sig nogen praksis vedrørende rabatter eller udstedelsen af kreditnotaer. Uanset hvilken beregningsmetode der er anvendt, må den faktisk anvendte pris, beregnet efter beslutningens ikrafttræden, altså ikke ligge under mindstepriserne.

I de forenede sager 26/ og 86/79

FORGES DE THY-MARCINELLE ET MONCEAU SA, Marcinelle (Belgien) ved George van Hecke, advokat ved Belgiens Cour de cassation, og advokat Patrick Derom, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B, Rue Philippe II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved A. Prozzillo som befuldmægtiget, bistået af advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

angående annullation af Kommissionens beslutninger af henholdsvis 10. januar 1979 og 2. maj 1979, hvorved sagsøgeren i medfør af EKSF-traktatens artikel 61 og 64 blev idømt en bøde for salg af betonstål under de mindstepriser, som er fastsat i den generelle beslutning nr. 962/77/EKSF af 4. maj 1977 (EFT L 114 af 5. 5. 1977, s. 1),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene A. O'Keeffe og A. Touffait, dommerne J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans og O. Due,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Firmaet Forges de Thy-Marcinelle et Monceau, der fremstiller betonstål, blev efter en undersøgelse ved individuel beslutning af 10. januar 1979 idømt en bøde på 25 794 RE, svarende til 1 425 000 BFR, for ulovligt, til en salgssum på i alt 127 614 446 BFR, at have solgt under de mindstepriser, som er fastsat i den generelle beslutning nr. 962/77/EKSF, vedtaget i medfør af EKSF-traktatens artikel 61. Prisoverskridelserne blev anslået til 14 241 366 BFR for 11 977,48 tons, og bøden blev fastsat til 10 % af prisoverskridelserne.

Sagsøgeren i sag 26/79 har i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 indbragt denne afgørelse til prøvelse for Domstolen ved stævning, indgået til justitskontoret den 15. februar 1979. Denne første sag har haft et normalt forløb og afsluttedes med indgivelse af en duplik den 17. maj 1979.

Imidlertid har Kommissionen på grundlag af sagsøgerens indlæg i sagen ændret sin beslutning af 10. januar 1979 ved ny beslutning af 2. maj 1979, som blev meddelt sagsøgeren den 4. maj, hvorved bøden blev nedsat til 32 471 RE, svarende til 1 305 000 BFR, idet der forelå nye omstændigheder, som viste, at overskridelserne udgjorde 13 052 510 BFR for 9 424,85 tons, og at summen på de uretmæssige salg androg 103 477 579 BFR.

Sagsøgeren har den 31. maj 1979 anlagt sag 86/79 til prøvelse af denne nye beslutning. Retsforhandlingerne har haft et normalt forløb, hvor parterne har begrænset sig til en enkelt skriftveksling, og sagsøgeren givet afkald på replik.

Ved kendelse af 13. juni 1979 har Domstolen på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten forenet de to sager under den mundtlige forhandling og domsafsigelsen. Der har ikke været foretaget forudgående bevisførelse.

Parternes påstande

I sag 26/79 har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstand:

»1. Den individuelle beslutning, Kommissionen har udstedt den 10. januar 1979 til sagsøgeren, annulleres, med eller uden forudgående annullation af beslutning nr. 962/77/EKSF af 4. maj 1977 (EFT L 114 af 5. 5. 1977, s. 1).

2. Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

I svarskriftet har *sagsøgte* nedlagt følgende påstand:

»1. Frifindelse.

2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

I duplikken har *sagsøgte* uddybet det første punkt i sin påstand således:

»At søgsmålet, for så vidt angår det første anbringende, antages til realitetsbehandling, men sagsøgte frifindes i det omfang det tilsigtes statueret, at der ikke foreligger overtrædelse af beslutning nr. 962/77/EKSF om fastsættelse af mindstepriser;

at søgsmålet, for så vidt angår det andet anbringende, afvises, subsidiært frifindes sagsøgte i det omfang beslutning nr. 962/77/EKSF tilsigtes annulleret«.

I sag 86/79 har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstand:

»1. Den individuelle beslutning, Kommissionen har udstedt til sagsøgeren, annulleres, med eller uden forudgående annullation af beslutning nr. 962/77/EKSF af 4. maj 1977 (EFT L 114 af 5. 5. 1977, s. 1);

2. subsidiært nedsættes den bøde, som Kommissionen har pålagt sagsøgeren ved beslutning af 10. januar 1979, proportionalt med beløbet af de salg, der kan anses for retsstridige;

3. Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

Sagsøgte har nedlagt følgende påstande:

»1. Frifindelse i det omfang beslutningen af 2. maj 1979 tilsigtes annulleret;

2. afvisning, subsidiært frifindelse i det omfang Kommissionens beslutning nr. 962/77/EKSF tilsigtes erklæret retsstridig;

3. frifindelse i det omfang bøden tilsigtes nedsat proportionalt med beløbet på de retsstridige salg;

4. sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger«.

III — Sammenfatning af parternes anbringender og argumenter

A — Vedrørende overtrædelse af beslutning nr. 962/77/EKSF om fastsættelse af mindstepriser

Om den første af de to anfægtede beslutninger af 10. januar 1979 har *sagsøgeren* anført, at der heri er foreholdt denne en række lovovertrædelser for salg af betonstål fra maj til oktober 1977 i Belgien og Frankrig til i alt 11 977,48 tons. Alle leveringerne — på nær én — vedrører imidlertid transaktioner, som blev gennemført før den 8. maj 1977, og er derfor ikke omfaltet af den generelle beslutning nr. 962/77/EKSF, hvilket sagsøgeren har forsøgt at påvise ved med støtte i ordrer, bekræftende skrivelser eller fakturaer én efter én at gennemgå de transaktioner, som er foreholdt denne.

a) Vedrørende salgene i Belgien

1. Aftalen med firma Jouret

Ifølge *sagsøgeren* blev denne aftale indgået den 22. april 1977, som det fremgår af kopien af den ordre, Jouret afgav til Socothy, som er salgsselskab for Thy-Marcinelle et Monceau.

Ifølge *sagsøgte* blev der aftalt den pris, som fremgik af den »hos firmaet Socothy på tidspunktet for varens afsendelse gældende prisliste«, hvilket er den praksis, sagsøgeren normalt følger. Da fakturaerne var dateret efter indførelsen af mindstepriserne, og leveringerne fandt sted efter dette tidspunkt, skulle man tro, at mindstepriserne var overholdt. Dette var imidlertid ikke tilfældet, da der blev ydet rabatter gennem udstedelse af kreditnotaer.

Heroverfor har *sagsøgeren* anført, at en »transaktion« kan være gennemført før leveringen, og at disse tidspunkter nu holdes adskilt fra selve transaktionen, som er en aftale, hvorved parterne bliver enige om købsgenstand og pris, selv om denne først kan fastslås endeligt bagefter. Prisen blev fastsat allerede ved aftalens indgåelse, og beviset herfor er, »at firmaet Thy-Marcinelle Monceau naturligvis ikke ved faktureringen ydede rabatter gennem udstedelse af kreditnotaer, fordi de pludselig blev grebet af en følelse af velvilje over for køberen, men fordi firmaet gennemførte en bindende aftale, som det havde forpligtet sig til at opfylde«.

Selv om visse af aftalevilkårene er indeholdt i den på tidspunktet for forsendelsen gældende prisliste, ændrer dette dog intet deri, at de endelige priser — dvs. priserne, nedsat med eventuelle rabatter — blev fastsat allerede ved indgåelse af aftalen »og dette på trods af, at dokumenterne fremkaldte det indtryk, at det er prisen på forsendelsesdagen, der finder anvendelse«. Denne selvmodsigende situation skyldes de særlige omstændigheder på stålmarkedet og forpligtelsen til at offentliggøre og anvende prislister. Det er tilpasningen til

konkurrenternes priser, som er årsagen til de generelle prisoverskridelser og den praksis med kreditnotaer, hvorved forskellen mellem listeprisen og den faste pris, der blev aftalt ved aftalens indgåelse, blev udlignet.

I øvrigt gives der ingen anden forklaring på, at det sagsøgende firma har overholdt mindstepriserne for transaktionerne efter den 9. maj 1977, skønt firmaet inden for samme leveringsperiode ydede rabatter for tidligere transaktioner, end at det har villet overholde en indgået aftale. Der kan føres vidner til bevis for den redelige adfærd.

Endelig ville den anfægtede generelle beslutning få tilbagevirkende kraft, såfremt man anvendte den på tidligere aftaler.

Sagsøgte har dels indvendt, at et vidnebevis ikke kan afkræfte et skrevet dokument med en klar og utvetydig ordlyd, og at det er lovligt at anvende en generel beslutning på en omstændighed i aftalen (priserne), som skulle fastsættes på forsendelsesdagen, dvs. senere end beslutningens ikrafttræden. Mindstepriserne træder nemlig i stedet for de interne listepriser.

Parentetisk bemærker sagsøgte, at sagsøgeren har anerkendt at have overskredet sine egne listepriser, men at sagsøgte bevidst har undladt at forfølge denne overtrædelse — uden dermed at anerkende den — idet sagsøgte valgte alene at pålægge bøder for forhold, som indebar en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 61.

2. Aftalen med firmaet Dema SA

Sagsøgeren har anført, at denne aftale blev indgået den 21. april og har fremlagt en bekræftelsesskrivelse fra firmaet Dema af 22. april 1977, hvori der tales om den »mellem os aftalte pris«.

I lighed med argumentationen vedrørende den ovenfor nævnte aftale har *sagsøgte* anført, at faktureringen og leveringen af varerne blev foretaget efter ikrafttrædelsen af mindsteprisordningen og, at de herved anvendte priser var mindre end ifølge ordningen på grund af de ved kreditnotaerne ydede rabatter.

b) Vedrørende salgene i Frankrig

1. Aftalerne med firmaet Champion

Sagsøgeren har i sag 26/79 anført, at aftalerne med firmaet J. Champion blev indgået inden for rammerne af den kommissionsaftale. »I dette tilfælde udfærdiges der den sidste dag i hver måned en midlertidig faktura på grundlag af en teoretisk vurdering af de udgåede forsendelser. Naturligvis omfatter disse afregninger kun de hidtidige udtagelser fra det af kunden førte kommissionslager. Kunden fremsender herefter snarest muligt en samlet opgørelse over de faktiske udtagelser ifølge hans varefortegnelse den sidste dag i måneden, hvorefter der udfærdiges en faktura for efterbetalingen eller udstedes en kreditnota for differencebeløbet«.

Det er ikke nødvendigt at gengive parternes bemærkninger om disse aftaler, da den ændrede beslutning af 2. maj 1979, som er anfægtet i sag 86/79, ikke nævner aftalerne med firmaet Champion.

2. Aftalerne med firmaet Davum

Sagsøgeren har anført, at Kommissionens første beslutning omhandler tre aftaler med firmaet Davum.

De to første, som også er anfægtet i den anden beslutning, blev indgået den 5. og 6. maj 1977, dvs. på et tidspunkt, hvor mindsteprisordningen endnu ikke var bindende. Dette fremgår af to telex, som firmaet Davum sendte til sagsøgerens kontor i Paris.

Sagsøgte har henvist til fakturaer og afsendelsesdatoer og anført, at de fakturerede priser var i overensstemmelse med de ved leveringen gældende listepriser, hvori der imidlertid blev ydet rabat gennem udstedelse af kreditnotaer, hvilket i sidste ende førte til en overskridelse af de mindstepriser, der gjaldt på tidspunktet for gennemførelse af aftalerne.

Parterne har i øvrigt henvist til de generelle betragtninger, som er nævnt ovenfor i forbindelse med salgene til firmaet Jouret.

Parterne har endvidere drøftet den tredje aftale med firmaet Davum, om hvilken det er unødigt at gengive deres argumentation, da den ikke er nævnt i den ændrede beslutning af 2. maj.

B — Vedrørende gyldigheden af beslutning nr. 962/77/EKSF om fastsættelse af mindstepriser

1. Vedrørende formaliteten

I stævningen til sag 26/79 har sagsøgeren forbeholdt sig ret til at påberåbe sig den generelle beslutnings ugyldighed på et senere tidspunkt under sagen, hvortil *sagsøgte* har anført, at dette forbehold ikke kan behandles i realiteten, da der endog er givet en kort fremstilling af dette søgsmåls juridiske rækkevidde, hvorved det ikke opfylder mindstekravet i procesreglementets artikel 38, stk. 1.

Heroverfor har *sagsøgeren* anført, at denne regel ikke er fortolket så snævert i teori og retspraksis (sag 74/74, Sml. 1975, s. 544), og har subsidiært fremført argumenter til støtte for denne søgsmålsgrund vedrørende den generelle beslutning. Sagsøgeren har anført, at der er overtrådt to retsgrundsætninger.

2. Vedrørende krænkelse af proportionalitetsprincippet

Sagsøgeren har henvist til Domstolens praksis vedrørende princippet om, at »de af forvaltningen anvendte midler skal stå i rimeligt forhold til det tilstræbte formål«. Prøvelsen af beslutning nr. 962/77/EKSF, af dennes økonomiske sammenhæng og dens resultater, viser ifølge sagsøgeren, at målet nok er prisværdigt, men at midlerne var inadækvate, og navnlig, at det forhold, »at der ikke samtidig blev indført foranstaltninger om fastsættelse af mindstepriser for de produkter, som indføres fra tredjelande og sælges på det fælles marked«, nødvendigvis måtte være ufordelagtigt for gennemførelsen af det tilstræbte formål og føre til en forringelse af forholdene på markedet for betonstål, hvorved den gennemsnitlige produktionskapacitet faldt i forhold til andre typer af produkter og forringede virk-

somhedernes finansielle situation. Fra maj til december 1977 — da beslutning nr. 3000/77/EKSF af 28. december 1977 (EFT L 352 af 31. 12. 1977) om indførelse af »basispriser« for indførsler fra tredjelande endelig blev vedtaget — var de trufne foranstaltninger altså nytteløse, for ikke at sige skadelige. Domstolen kan ved iagttagelsen af proportionalitetsprincippet tage hensyn til sådanne økonomiske omstændigheder (dom 63 til 69/72 af 13. 11. 1973, Sml., s. 1230).

Sagsøgte har anført, at argumentet om, at der ikke er indført en prisordning for import af betonstål fra tredjelande, intet har at gøre med formålet med den anfægtede generelle beslutning. Beslutning nr. 962/77/EKSF angår nemlig kun fastsættelsen af mindstepriser for »virksomheder inden for jern- og stålindustrien i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab og for deres salgsorganisationer samt for deres i beslutningerne nr. 30/53 og 31/53 omhandlede mellemmænd« (artikel 1, stk. 1). Beslutning nr. 3000/77/EKSF af 22. december 1977 (EFT L 352 af 31. 12. 1977) har intet ændret herved. Den er i henseende til ordlyd og formål identisk med beslutning nr. 962/77/EKSF, bortset fra de produkter, der omfattes deraf. Ordningen vedrørende indførsel fra tredjelande er oprettet i en anden retlig sammenhæng, nemlig på grundlag af »aftaler«, hvis formål i det væsentlige er at forpligte disse importører til en kvantitativ indskrænkning af deres salg og til ikke at anvende for lave priser. Disse indførsler kunne altså, under hensyn til det klart afgrænsede formål med den anfægtede beslutning og den omstændighed, at det problem, indførslerne rejser, er blevet løst inden for en anden ramme og med andre midler, lades ude af betragning.

3. Vedrørende krænkelse af forbudet mod forskelsbehandling

Ifølge *sagsøgeren* indebærer beslutning nr. 962/77/EKSF en åbenbar forskelsbehandling af de virksomheder inden for det fælles marked, som er undergivet mindsteprisordningen, mens virksomhederne i tredjelande har haft fuld handlefrihed. Indtil 31. december 1977 har der således foreligget en krænkelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, som er en grundret (sag 124/76 og 20/77 af 19. 10. 1977, Sml., s. 1975).

Sagsøgte har heroverfor anført, at beslutning nr. 962/77/EKSF ikke havde til formål at sikre ligebehandling af virksomheder, som er etableret i Fællesskabet, og virksomheder fra tredjelande. Da ikke-diskrimineringsprincippet angår bedømmelsen af forbindelser mellem forskellige grupper, kan det ikke finde anvendelse i det foreliggende tilfælde, idet beslutning nr. 962/77/EKSF ikke omfatter den prisordning, som virksomheder fra tredjelande skal anvende ved indførsler til Fællesskabet.

C — Vedrørende bødens størrelse

Subsidiært har *sagsøgeren* i sag 86/79 gjort gældende, at bødenedsættelsen ved ændringsbeslutningen af 2. maj 1979 burde have været foretaget proportionalt med nedsættelsen af de (muligvis) ulovlige salg, og ikke med de prisoverskri-

delser, der blev lagt til grund. Ifølge artikel 64 i EKSF-traktaten fastsættes den maksimale bøde nemlig i forhold til værdien af de ulovlige salg.

Heroverfor har *sagsøgte* anført, at dette ikke er det eneste kriterium for vurdering af bøden. Kommissionen har i det foreliggende tilfælde anvendt sit skøn i sagsøgerens interesse og lagt det samme kriterium til grund ved beregningen af, i hvilket omfang bøden skulle nedsættes, som ved bødens fastsættelse.

D — Vedrørende nødvendigheden af sag 86/79

Hver af *parterne* har udtalt sig om, hvorvidt det efter udstedelsen af ændringsbeslutningen af 2. maj 1979 var nødvendigt eller hensigtsmæssigt at rejse en ny sag og, om påstandene kunne have været berigtiget. De har ikke draget nogen præcise slutninger af disse betragtninger om procesøkonomien.

IV — Mundtlig forhandling

Parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 17. og 18. oktober 1974. De har besvaret de af Domstolen stillede spørgsmål og har fremlagt alle oplysninger, de har skønnet formålstjenlige.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. december 1979.

Præmisser

1 Ved en første stævning, indgået til justitskontoret den 15. februar 1979, har sagsøgeren, firmaet Forges de Thy-Marcinelle et Monceau SA, i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 anlagt sag til prøvelse af Kommissionens individuelle beslutning af 10. januar 1979, hvorved firmaet blev idømt en bøde på 35 794 RE, eller 1 425 000 BFR, for ulovligt at have solgt betonstål til lavere priser end de mindstepriser, der er fastsat i den generelle beslutning nr. 962/77/EKSF af 4. maj 1977 (EFT L 114, s. 1), som er truffet i medfør af EKSF-traktatens artikel 61, stk. 1, litra b). I denne beslutning af 10. januar 1979 havde Kommissionen ansat de pågældende salg til et beløb på 127 614 446 BFR og det beløb, hvormed mindstepriserne blev overskredet, til 14 241 366 BFR for salg af 11 977,48 tons betonstål. Bøden blev fastsat til 10 % af de af Kommissionen beregnede prisoverskridelser.

2 Beslutningen af 10. januar 1979 blev ændret af Kommissionen ved en ny beslutning af 2. maj 1979, hvorved bøden blev nedsat til 32 471 RE, eller 1 305 000 BFR, efter at sagsøgeren havde indgivet bemærkninger, som viste, at prisoverskridelserne kun udgjorde 13 052 510 BFR for 9 424,85 tons, hvorved de ulovlige salg blev nedsat til et beløb på 103 477 579 BFR.

3 Ved en anden stævning, indgået til justitskontoret den 31. maj 1979, har det sagsøgende firma indbragt den ændrede beslutning af 2. maj 1979 for Domstolen. De to sager er ved kendelse af 13. juli 1979 blevet forenet under retsforhandlingen og domsafsigelsen.

A — Vedrørende indsigelsen om, at den generelle beslutning nr. 962/77/EKSF er ulovlig

a) Vedrørende formaliteten

4 I sin første stævning har det sagsøgende firma, som grundlag for at anfægte lovligheden af beslutning nr. 962/77/EKSF af 4. maj 1977 om fastsættelse af mindstepriser for visse betonstål, blot anført »forskellige grunde« uden at nævne hvilke. Denne begrundelse opfylder ikke kravet i artikel 38, litra a), i Domstolens procesreglement om, at stævningen skal indeholde »en kort fremstilling af de søgsmålsgrunde, der påberåbes«. Dette gør den anden stævning derimod, idet det til støtte for det samme anbringende anføres, at forbudet mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet er krænket.

Da de to sager er blevet forenet, medfører det forhold, at den anden sag kan antages til realitetsbehandling, at også den første sag — såfremt denne ellers måtte afvises — kan antages til realitetsbehandling, hvorved argumenterne til støtte for det i replikken i sag 26/79 fremførte anbringende vil være at tage i betragtning ved afgørelsen af de forenede sager.

b) Vedrørende anbringendet om manglende proportionalitet

5 Sagsøgeren ha anført, at beslutning nr. 962/77, så længe den ikke var afløst af beslutning nr. 3000/77 af 28. december 1977 (EFT L 352, s. 1) samtidig med indførelsen af »basispriser« for importer fra tredjelande (Kommissionens meddelelse offentliggjort i EFT L 353 af 31. 12. 1977) var »nytteløs og endog skadelig og et grelt eksempel på krænkelse af proportionalitetsprincippet«. Beslutning nr. 962/77 havde ifølge sagsøgeren til formål at modvirke forringelsen af forholdene på markedet for betonstål og virksomhedernes økonomiske situation, men »de anvendte midler var helt uegnede«.

6 Domstolen har tidligere i dommen af 24. oktober 1973 (Balkan, sag 5/73, Sml., s. 1112) anerkendt, at selv om institutionerne ved udøvelsen af deres beføjelser skal overvåge, at de byrder, der pålægges de erhvervsdrivende, ikke overstiger det, der er nødvendigt, for at myndighederne kan nå de fastsatte mål, følger det dog ikke heraf, at omfanget af denne forpligtelse skal ses i forhold til en bestemt gruppe erhvervsdrivendes specielle situation. Også selv om det måtte anerkendes, at den generelle beslutning nr. 962/77 har været mangelfuld og utilstrækkelig for så vidt angår indførsler fra tredjelande, har sagsøgeren ikke påvist, at disse bestemmelser indeholder restriktioner, som ikke blev pålagt i almen interesse, og at de udgjorde et indgreb, som var uforholdsmæssigt i forhold til det tilstræbte formål. Anbringendet må derfor forkastes.

c) Vedrørende anbringendet om forskelsbehandling

7 Under henvisning til de ovenfor beskrevne faktiske omstændigheder har sagsøgeren gjort gældende, at de virksomheder i Fællesskabet, på hvem beslutning nr. 962/77 finder anvendelse, er blevet forskelsbehandlet i forhold til de virksomheder i tredjelande, som ikke har været underkastet nogen restriktioner indtil den 31. december 1977. Sagsøgeren mener derfor at have været offer for den form for forskelsbehandling, som består i at behandle ens situationer forskelligt.

8 Der foreligger imidlertid ikke her ens situationer, da beslutning nr. 962/77 i sig selv kun regulerede, hvilke priser virksomhederne i Fællesskabet skulle anvende og kun for salg inden for Fællesskabet.

9 Sagsøgeren har også gjort gældende, at bestemmelserne i tidsmæssig henseende var mangelfulde i det omfang, de ikke fandt anvendelse på producenter fra tredjelande.

10 Sagsøgeren har imidlertid ikke påvist, at de nævnte producenter faktisk udnyttede denne omstændighed til at påvirke markedet i en sådan grad, at sagsøgerens økonomiske situation blev mærkbart forværret. Selv om den omstridte foranstaltning altså skulle have påført enkelte virksomheder visse byrder af hensyn til solidariteten i Fællesskabet, var de dog ikke umådeholdne. Også dette anbringende må derfor forkastes.

B — Vedrørende annullation af de individuelle beslutninger, hvorved sagsøgeren blev pålagt bøder

11 Der findes ingen grund til at sondre mellem beslutningen af 10. januar 1979 og ændringsbeslutningen af 2. maj 1979. Der tages udgangspunkt i sagsøgerens situation efter ændringsbeslutningen.

12 Sagsøgerens indvending over for de omstridte individuelle beslutninger er, at den generelle beslutning nr. 962/77 ikke har kunnet anvendes på »transaktioner gennemført« før datoen for dens ikrafttræden, idet den bestemmer, at mindstepriserne er bindende for transaktioner »gennemført fra og med tredje dag efter denne beslutnings ikrafttræden«. Ifølge sagsøgeren var det kun leveringen af betonstålet, der fandt sted efter denne dato, mens selve transaktionerne, dvs. aftalerne, blev indgået forud for den generelle beslutnings ikrafttræden. Dette gælder også for de med de belgiske firmaer Jouret og Dema indgåede transaktioner samt transaktionerne med det franske firma Davum, som sagsøgeren erklærer at have gennemført hhv. den 21. april 1977, den 22. april 1977 og den 5. og 6. maj 1977, hvilke datoer svarer til de i ordreskrivelserne angivne. Disse fire transaktioner, ifølge hvilke den aftalte pris var »den på tidspunktet for afsendelsen gældende« listepris, blev altså ifølge sagsøgeren gennemført før den 8. maj 1977, hvor beslutning nr. 962/77 trådte i kraft, idet den faktiske pris var blevet fastsat forud ved henvisning til en gældende prisliste.

13 Denne argumentation må forkastes. En transaktion er først »gennemført« efter artikel 2 i beslutning nr. 962/77, som har til formål fra den 8. maj 1977 at forbyde alle transaktioner under en bestemt mindstepris over hele Fællesskabet, når den pris, der faktisk anvendes, er nøjagtig fastsat. Er prisen uvis, hvilket er tilfældet i den foreliggende sag, fordi der ikke er angivet nogen pris i kontrakten, eller fordi der henvises til en på »tidspunktet for afsendelsen gældende« prisliste, kan transaktionen ikke anses for gennemført efter artikel 2 i beslutning nr. 962/77.

14 Dertil kommer, at der i den pris, som køberne faktisk betalte, blev givet en nedsættelse i den på tidspunktet for afsendelsen gældende listepris.

15 Det skal bemærkes, at når der er indført en mindsteprisordning, må alle aftaler, der står for at blive indgået eller udbygget, respektere alle de med indførelsen af sådanne priser forbundne krav, hvorfor man ikke, til støtte for at sælge til en lavere pris end den påbudte mindstepris, kan påberåbe sig nogen praksis vedrørende rabatten eller udstedelsen af kreditnotaer. Uanset hvilken beregningsmetode der er anvendt, må den faktisk anvendte pris, beregnet efter ikrafttrædelsen af beslutning nr. 962/77, altså ikke ligge under mindstepriserne.

16 Påstanden om annullation kan derfor ikke tages til følge.

C — Vedrørende bødens størrelse

17 Efter at have fastslået, at sagsøgeren befandt sig i økonomiske og forretningsmæssige vanskeligheder, pålagde Kommissionen, under hensyn til sagsøgerens finansielle situation, kun denne en bøde på 10 % af prisoverskridelserne. Kommissionen har hermed taget rimeligt hensyn til den situation, sagsøgeren befandt sig i.

18 I sag 86/79 har sagsøgeren rejst indsigelse mod beregningen af den ved ændringsbeslutningen af 2. maj 1979 nedsatte bøde; sagsøgeren har gjort gældende, at bøden ikke burde have været nedsat proportionalt med pris-

overskridelserne, men med de uretmæssige salg. Det skal i så henseende fastslås, at den beregningsmetode, som anfægtes, er anvendt af Kommissionen ved alle de overtrædelser af den generelle beslutning nr. 962/77, som er begået af middelstore virksomheder med underskud, og at den er stadfæstet af Domstolen.

Sagens omkostninger

19 Da sagsøgeren i det væsentlige har tabt sagen, tilpligtes denne at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Sagsøgte frifindes.

2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Kutscher O'Keeffe Touffait Mertens de Wilmars Pescatore

Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. marts 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident